

Когато бурята премина,  
ти бѣ разпъната на кръстъ,  
съ вѣнецъ отъ шипки и глогини.  
Но ти, Родино, не загина  
подъ удара на вража мѣсть.

И днесъ отново ти повдигашъ  
очи къмъ свода ведросинъ.  
Трошатъ се старитѣ вериги  
и бодъръ гласъ до насъ достига  
запѣлъ тържественъ, свѣтълъ химнъ.

И съ тази пѣсень на устата  
ще тръгне цѣлиятъ народъ  
да отпразднува свободата  
на своитѣ рождени братя  
подъ общия лазуренъ сводъ.